

mål, kultur og praksis, men skal ske under hensynta-
gen til, at sektorerne sikres lige udviklingsmuligheder.

Til stk. 2.

På Kulturministeriets område vil de nærmere regler om akkreditering blive fastsat i en bekendtgørelse. Det vil blandt andet fremgå af reglerne, at kulturministerens godkendelse af udbud af uddannelser er betinget af, at uddannelsen er blevet positivt eller betinget positivt akkrediteret af Akkrediteringsrådet. Kun uddannelser, som får en positiv eller en betinget positiv akkreditering, vil fortsat kunne udbydes og blive finansieret af kulturministeren.

For så vidt angår akkreditering af nye uddannelser skal der først ske en screening i Kulturministeriet af, om der er grundlag for at igangsætte akkrediteringsprocessen. Kulturministeren kan standse processen ud fra overordnede samfundsøkonomiske betragtninger. Det vil også komme til at fremgå af reglerne, at kulturministeren kan nægte at godkende udbuddet af både en eksisterende og en ny uddannelse, selv om den er blevet positivt akkrediteret, hvis en lignende uddannelse allerede udbydes på et andet ministerområde. I sådanne tilfælde drøftes sagen mellem de involverede ministre, inden kulturministeren tager endelig stilling til godkendelsen.

Kulturministeren fastsætter for så vidt angår eksisterende uddannelser nærmere regler for relevans og kvalitet, som forventes fastsat inden for fx følgende hovedområder: Uddannelsens struktur og organisering, faglige profil, intern kvalitetssikring, det faglige miljø, forskningen, kunstnerisk udviklingsvirksomhed samt arbejdsmarkedets behov for uddannelsen. Kriterierne vil blive fastsat efter drøftelse med blandt andet uddannelsesinstitutionerne og repræsentanter for aftagerne.

Til stk. 3.

Kulturministeren bestemmer, hvilken internationalt anerkendt akkrediteringsaktør der skal varetage de faglige opgaver i forhold til akkreditering, herunder udarbejdelse af akkrediteringsrapporten, som Akkrediteringsrådet skal lægge til grund for akkrediteringen. Det kan være det faglige sekretariat eller Danmarks Evalueringsinstitut. Det kan også være en anden internationalt anerkendt akkrediteringsaktør. Det er en forudsætning, at akkrediteringsrapporten er udarbejdet i overensstemmelse med de kriterier, som vil blive fastsat i medfør af stk. 2.

På Kulturministeriets område vil den internationalt anerkendte akkrediteringsaktør nedsætte de akkrediteringspaneler bestående af faglige eksperter, som

skal vurdere uddannelsens kvalitet og relevans i forhold til de fastsatte kriterier.

Til stk. 4.

Med bestemmelsen foreslås det, at Akkrediteringsrådet kan akkreditere uddannelser under andre ministre efter aftale med videnskabsministeren. Vedkommende minister kan fastsætte nærmere regler om akkrediteringen.

Der har fra flere sider været vist interesse for akkreditering af andre uddannelser, herunder uddannelser under andre ministre, hvor uddannelsen finder sted hos en arbejdsgiver og som led i et ansættelsesforhold, fx Politiskolen på Justitsministeriets område. Det vurderes, at der på netop dette område er en glidende overgang fra de offentlige til de private uddannelser, idet uddannelsens karakter bestemmes af arbejdsgiverens placering i henholdsvis offentligt eller privat regi. Denne placering kan også ændres over tid, fx hvor en statsvirksomhed omdannes til et aktieselskab. For at forhindre en uhensigtsmæssig konkurrencesituation, hvor statslige og private arbejdsgivere behandles forskelligt, foreslås det, at videnskabsministeren får mulighed for efter indstilling fra vedkommende minister at godkende, at alle arbejdsgiverbaserede uddannelser kan akkrediteres. Muligheden er et tilbud til de arbejdsgiverbaserede uddannelser, og det vil således være frivilligt, om man vil lade uddannelsen akkreditere. Med vedkommende minister tænkes på ministeren for det pågældende erhvervsområde.

Til § 13

Til stk. 1.

Udgifterne til Akkrediteringsinstitutionens arbejde afholdes som udgangspunkt af videnskabsministeren. Endvidere afholder videnskabsministeren udgifter til akkrediteringsrapporter, som Akkrediteringsrådet modtager fra en anden internationalt anerkendt aktør end det faglige sekretariat i henhold til § 8, stk. 1. Undervisningsministeren og kulturministeren afholder selv udgifter til udarbejdelse af akkrediteringsrapporter m.v. Såfremt et universitet anmoder om at få en anden akkrediteringsaktørs akkrediteringsrapport lagt til grund for Akkrediteringsrådets afgørelse om akkreditering, jf. § 8, stk. 2, kan universitetet ikke få refunderet de udgifter, som universitetet måtte have haft i forbindelse med udarbejdelsen af rapporten.

Til stk. 2.

Det foreslås, at andre ministre afholder udgifterne til akkreditering af uddannelser på deres område.